ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. ΛΕΒΕΑ

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

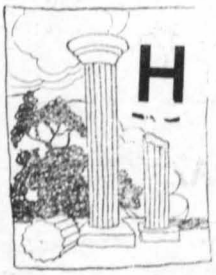

Η Μαρία ἦταν ὅλο νειάτα κι' ὅλο χαρά. Κι' ἄξαφνα ἀρρώστησε βαρειά. Ἐπὶ δεκαπέντε μερόνυχτα οἱ γιατροὶ δὲν ἔκαναν ἄλλο παρὰ νὰ ὑπερασπίζωνται, ὥρα μὲ τὴν ὥρα καὶ λεπτὸ μὲ τὸ λεπτό, τὸ βασανισμένο της κορμί. Ὕστερα, ἐπειδὴ τὸ τέλος ἤτανε πειά κοντά, ἡ χειρονομίες ἔγιναν ἡσυχότερες, ἡ ὁμιλίες χαμηλότερες καὶ μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα μὲ τὰ κλειστὰ παράθυρα καὶ τὰ ἔπιπλα ποὺ ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ μπουκαλάκια γιατρικῶν, ἔπεσε μιὰ ἐφιαλτικὴ καὶ πένθιμη σιωπή.

Κάποιος γιατρὸς εἶπε φεύγοντας στὸν ἄντρα της:

—Φτωχέ μου φίλε, μὴν τὴν ἀφήσης πειὰ μόνη...

Κι' ἐκεῖνος, ὄρθιος, ἀκουμπῶντας τοὺς ἀγκῶνες του στὰ σίδερα τοῦ κρεββατιοῦ, κάρφωνε σὰν ἀποβλακωμένος τὰ μάτια του πάνω στὴν ἐτοιμοθάνατη, κανονίζοντας μηχανικὰ τὴν ἀναπνοή του μὲ τὸ ψυχομάχημα τῆς γυναίκας του. Κατὰ τὸ βράδυ, ἐκείνη ἄνοιξε τὰ μάτια της. Τοῦ φάνηκε πῶς ἦσαν θολά, πῶς γύρευαν ἐπίμονα τὰ δικά του καὶ πῶς τὰ χείλη της σάλευαν. Τὴν πλησίασε, γονάτισε κοντά της μὲ τὸ κεφάλι πάνω στὰ σεντόνια καὶ σφίγγοντας τ' ἀδυνατισμένο της χέρι μέσα στὸ δικό του, τὴ ρώτησε:

—Τί θές, ἀγάπη μου;...

Ἐκείνη μουρμούρισε:

—"Ἀκουσε. Σὲ κεῖνο τὸ μικρὸ ἔπιπλο, ὅπου ἔβαζα τὶς κορδέλλες μου, θἄβρης στὸ βάθος τοῦ συρταριοῦ ἕνα πακέτο γράμματα: Πάρε τα... Εἶν' τὰ γράμματά μας, ἐκεῖνα ποὺ γράφαμε πρὶν νὰ παντρευτοῦμε. Μοῦ ἀνήκουν, δὲν θέλω νὰ σκορπίσουν σὰν πεθάνω... Δὲν πρέπει πειὰ νὰ τὰ ξαναδιαβάσης... Θὰ ὑποφέρης πολύ... Ἴσως ἀργότερα νὰ τὰ λησμονοῦσες... Κατάστρεψέ τα λοιπόν, χωρὶς νὰ κλάψης καθόλου. Ἔπειτα, εἶσαι νέος, Κάρολε. Σὲ περιμένει μιὰ νέα ζωή, ποιὸς ξέρει; Ἴσως νὰ τὰ διαβάσης σὲ καμμιὰν ἄλλη μιὰ μέρα αὐτὰ τὰ γράμματα. Καὶ δὲν θέλω. Πάρτα καὶ κάψε τα τώρα... ἀμέσως τώρα...

Ἐκεῖνος εἶπε κλαίοντας:

—Σώπα...δὲν θά..

—Ναί, ναί, θὰ πεθάνω!... Κάψε τα...

Ὁ Κάρολος δὲν εἶπε πειὰ τίποτα. Τράβηξε κατὰ τὸ ἔπιπλο. Σὰν ἄνοιξε τὸ συρτάρι, ξεχύθηκε μιὰ μυωδιὰ γνώριμη, σχεδὸν θερμή. Πῆρε τὰ γράμματα ποὺ ἦσαν δεμένα μὲ μιὰ μετάξινη κόκκινη κορδέλλα καὶ σηκώνοντάς τα κατόπιν πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι, εἶπε:

—Βλέπεις, σὲ ὑπακούω, Μαρία...

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε:

—Εὐχαριστῶ!...

Ὁ Κάρολος ἄνοιξε τὰ χέρια του κι' ἄφησε νὰ πέση στὴ φωτιὰ τὸ πακέτο. Μόλις ἡ φωτιὰ ἔκαψε τὴν κορδέλλα, τὰ γράμματα ξεχύθηκαν γύρω, καθὼς λαμπάδιαζαν. Δείχνοντας ὕστερα τ' ἀδειανά του χέρια, ὁ Κάρολος εἶπε σιγανά:

—"Εγινε τὸ θέλημά σου.

Ἐκείνη τότε ἔκλεισε τὰ μάτια, σὰν νὰ μὴν τὸν ἄκουγε, οὔτε καὶ νὰ τὸν ἔβλεπε. Κι' ὁ Κάρολος σὰν νἄνοιωσε κάποια διφιβολία ἢ κάποιο μετανοιωμὸ στὴν καρδιά του, πρόσθεσε:

—Ἡ ἀγάπη μου... Ὡστόσο... ἂν ἤμουν κανένας ζηλιάρης;

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἡ Μαρία ἀνέπνεε ἀκόμα.

Ὁ γιατρὸς βγαίνοντας ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρά της, εἶπε:

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτα... Θαρρῶ πῶς εἶνε καλύτερα. Ἂς περιμένουμε..

"Οταν τὸ ἀνήγγειλαν στὸν Κάρολο αὐτό, πῶς ἡ γυναίκα του μὲ τὸν καιρό, τὴν περιποιησι καὶ τὴν ἡσυχία θὰ γινόταν ἐντελῶς καλά, ἀποκρίθηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπ' ὄνειρο:

—Ναί... θὰ τὴν περιποιηθῶ..

Καὶ πραγματικῶς, Ζοῦσε γι' αὐτή, μόνο γι' αὐτὴ πειά. Τὴν πῆγε στὴν ἐξοχή. Τὴν ξάπλωσαν σὲ μιὰ σαίζ-λόνγκ, μέσα στὸν κῆπο. Ὁ Κάρολος, βλέποντας τὸ μικρὸ της κι' ἀδύνατο κορμάκι σκεπασμένο μὲ τὶς κουβέρτες καὶ τὰ σάλια, πῆρε ἕνα κάθισμα καὶ κάθισε κοντά της. Κι' ἐκείνη τοῦ εἶπε πολὺ σιγά, βιαστικὰ τὸ χέρι:

—Εἶμαι εὐτυχισμένη, πολὺ εὐτυχισμένη!

Ὁ Κάρολος τῆς ξανόβαλε τὸ χέρι κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ ἀποκρίθηκε:

—Μὴ μιλᾶς.

Ἡ Μαρία ὅμως ρώτησε:

—Μ' ἀγαπᾶς;

—Κάθησε ἥσυχα, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε σιγά.

Κ' ὕστερα γέροντας, μὲ τὰ φρύδια σουφρωμένα ἀπὸ πάνω της τὴ ρώτησε:

—Ποιανοῦ ἦσαν τὰ γράμματα ποὺ μ' ἔβαλες καὶ τάκαψα;

—Τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Μαρίας ἔγινε πελιδνό.

Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος σωπαίνε, ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια της, ψιθυρίζοντας:

—Τί φρίκη! Τ' φρίκη!...

Ὡστόσο, ἐκεῖνον τὸν ἔτρωγε ἡ ὑποψία. Διαρκῶς μονολογοῦσε:

—«Γιατὶ νὰ τὴν ἀκούσω; Γιατὶ νὰ κάψω ἐκεῖνα τὰ γράμματα; Τ' Α! νἄξερα ποιανοῦ ἦσαν; Τί λόγια νὰ τῆς ἔλενε, τί χάδια νὰ τῆς δίνιζαν ἐκεῖνες ἡ φράσεις;»

Κι' ὅταν μὲ κατακουρασμένο πειὰ τὸ μυαλὸ σταματοῦσε τὶς σκέψεις αὐτές, τὸν ἔπιανε ἕνας ἄλλος φόβος:

—"Αν ὡστόσο, μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια ἡ γυναίκα μου; "Αν τὰ γράμματα ἐκεῖνα ἦσαν δικά μου καὶ δικά της;... "Αν στὴν τελευταία ἐκείνη στιγμὴ τῆς ζωῆς της, ἡ ὀπτασία κάποιας ἄλλης γυναίκας ποὺ νόμισε πῶς θὰ τὴν ἀντικαταστήση, ξυπνησε μέσα της τὴ φιλοτιμία αὐτή, αὐτὴ τὴν ἀνάγκη νὰ φύγη ἀπὸ τὸν κόσμο χωρὶς ν' ἀφήση πίσω της τ.ποτα ποὺ θἄκανε νὰ χαμογελάση μιὰ ἄλλη γυναῖκα εἰς βάρος της;...»

* * *

—Τί θές, ἀγάπη μου ;...

"Οταν ἦρθε ὁ χειμῶνας, ἄφησαν τὴν ἐξοχὴ καὶ γύρισαν σπίτι τους, στὴν πόλι. Τὸ νὰ ἐξηγηθοῦν, πρᾶγμα ποὺ φαινόταν τόσο εὔκολο στὴν ἀρχή, καταντοῦσε τώρα ἀδύνατο. Κάθε λεπτὸ ποὺ περνοῦσε ἔβαζε κ' ἕνα πετραδάκι στὸ οἰκοδόμημα τῆς μυησικακίας τους. Ἐγνώριζαν μέρες θλίψεως, καὶ βραδυὲς ἀδειες. Σιγὰ-σιγὰ ἐξμαθαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ τὰ βλέμματά τους ἔμεναν ἀκίνητα, σὰν τὰ βαρειὰ ἐκεῖνα νερά, ἀπ' ὅπου ἀνεβαίνει, ἀκόμα καὶ τὴ μέρα, ἡ θλιβερὴ ὀγρασία τοῦ σούρουπου. Τὰ χρόνια πέρασαν, τὰ μαλλιά τους ἔγιναν γκρίζα, ἔγιναν ἄσπρα. Μετὰ τὸ φαγητό, καθισμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, σώπαιναν, αὐτοὶ ποὺ στὶς εὐτυχισμένες μέρες τοῦ ἔρωτός των, ὠνειρεύονταν γεράματα γλυκά.

Κάποιο βράδυ, ποὺ ὁ Κάρολος συνώδευε, ὅπως πάντα τὴ σύζυγό του στὴν κρεββατοκάμαρά της, στὴν κρεββατοκάμαρα ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνη καὶ ὅπου τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει, σταμάτησαν μπροστὰ στὴν ἀνοιχτὴ της πόρτα. Μιὰ καλὴ φωτιὰ ἤταν ἀναμμένη στὸ τζάκι. Ἡ λάμπα σκόρπιζε ἕνα φαιδρὸ φῶς σ' ὅλα τὰ πράγματα κ' ἡ ζεστασιὰ ἤταν γλυκειά. Ἀλληλοκυττάχτηκαν καὶ γιὰ πρώτη φορὰ δὲν ἔστρεψαν ἄλλοῦ τὰ μάτια τους. Μπῆκαν μέσα. Ἡ Μαρία πῆγε στὸ μικρὸ ἔπιπλο ποὺ ἤταν ἀκόμα γεμᾶτο κορδέλλες. Ὁ Κάρολος ἀκίνητος κοντὰ στὸ τζάκι, ἄπλωσε τὰ χέρια του πάνω ἀπὸ τὶς φλόγες. "Εμεναν ἄφωνοι κι' ἄξαφνα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, ἀκούστηκε τὸ κλάμα τους. Ἤταν σὰν νὰ ξεσκίστηκε κάποιος πέπλος ἀπὸ τὰ μάτια τους. Ὁ Κάρολος τότε τὴν ἔπιασε καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Ἔνοιωθε τὰ δάκρυά της στὸ λαιμό του κ' ἡ Μαρία τὰ δικά του πάνω στὰ μαλλιά του. Κι' ἄξαφνα, σὰν νὰ γίνηκε ἐλαφρὴ κ' ἐλεύθερη ἡ ψυχή του, ψιθύρισε:

—Θεέ μου!... Εἶν' ἀλήθεια λοιπόν; "Ησουν ἀθώα;..

Κ' ἡ Μαρία, λησμονῶντας αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅλα, τὴν ἀδικοχαμένη τους νεότητα καὶ τὴ φοβερὴ ἀπειλὴ τῆς φαρμακεοῦς ζήλειας ποὺ εἶχε καταβαραθρώσει τὴν εὐτυχία τους, καὶ διαβάζοντας νοερὰ τὸ κομμένο νῆμα τῆς ἀγάπης τους, ἔκουψε τὸ γερασμένο της κεφάλι πάνω στοὺς γέρικους ὤμους τοῦ Καρόλου καὶ μουρμούρισε μέσα στοὺς λυγμούς της τὶς λέξεις αὐτές:

—"Ω! ἀγαπημένε μου.., ἀγαπημένε μου!..

Εἶχε σαράντα χρόνια νὰ τὶς προφέρη τὶς τόσο γλυκὲς αὐτὲς λέξεις!..